

RITUS COMMUNIONIS

Sacerdos dicit:

Præcèptis salutáribus móniti,
et divína institutióne formáti,
audémus dicere:

**Pater noster, qui es in cælis:
sanctificétur nomen tuum;
advéniat regnum tuum;
fiat volúntas tua, sicut in cælo, et in terra.
Panem nostrum cotidiánum da nobis hódie;
et dimítte nobis débíta nostra,
sicut et nos dimíttimus debitoribus nostris;
et ne nos indúcas in tentatióne;
sed líbera nos a malo.**

Líbera nos, quæsumus, Dómine, ab ómnibus malis,
da propítius pacem in diébus nostris,
ut, ope misericórdiæ tuæ adiúti,
et a peccáto simus semper líberi
et ab omni perturbatióne securi:
exspectántes beátam spem
et advéntum Salvatóris nostri Iesu Christi.
**Quia tuum est regnum, et potéstas, et glória in
sæcula.**

Dómine Iesu Christe, qui dixísti Apóstolis tuis:
Pacem relínquo vobis, pacem meam do vobis:
ne respicias peccáta nostra,
sed fidem Ecclesiæ tuæ;
eámque secúndum voluntátem tuam
pacificáre et coadunáre dignéris.
Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum.
Amen.

Pax Dómini sit semper vobíscum.
Et cum spíritu tuo.
Offérte vobis pacem.

RITUS CONCLUSIONIS

*Sequuntur, si necessariæ sint, breves annuntiationes ad populum.
Deinde fit dimissio. Sacerdos, versus ad populum, extendens manus,
dicit:*

Dóminus vobíscum.
Populus respondet:
Et cum spíritu tuo.
Sacerdos benedícit populum, dicens:
Benedícat vos omnípotens Deus,
Pater, et Fílius, et Spíritus Sanctus.

*Et omnes, iuxta locorum consuetudines, pacem, communionem et
caritatem sibi invicem significant.*

*Deinde sacerdos accipit hostiam eamque super patenam frangit, et
particulam immittit in calicem. Interim cantatur vel dicitur:*

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi:
miserére nobis.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi:
miserére nobis.

Agnus Dei, qui tollis peccáta mundi:
dona nobis pacem.

*Sacerdos genuflectit, accipit hostiam, eamque aliquantulum elevatam
super patenam vel super calicem tenens, versus ad populum, clara voce
dicit:*

Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccáta mundi.
Beáti qui ad cenam Agni vocáti sunt.

**Dómine, non sum dignus, ut intres sub téctum
meum,
sed tantum dic verbo, et sanábitur ánima mea.**

*Postea accipit patenam vel pyxidem, accedit ad communicandos, et
hostiam parum elevatam unicuique eorum ostendit, dicens:*

Corpus Christi.

Communicandus respondet:

Amen.

Et communicatur.

Ant. ad communionem (Cf. Ps 22, 1-2)

Dóminus regit me, et nihil mihi déerit;
in loco páscuæ ibi me collocávit,
super aquam refectiόνis educávit me.

*Deinde, stans ad altare vel ad sedem, sacerdos, versus ad populum,
iunctis manibus, dicit:*

Orémus.

Grátias tibi, Dómine, reférimus sacro múnere
vegetáti, tuam cleméntiam implorántes,

ut, per infusióne Spíritus tui,

in quibus cæléstis virtus introívit,

sinceritátis grátia perseveret.

Per Christum Dóminum nostrum.

Amen.

Populus respondet:

Amen.

*Deinde diaconus, vel ipse sacerdos, manibus iunctis, versus ad
populum dicit:*

Ite, missa est.

Populus respondet:

Deo grátias.

SANCTA MISSA

11 November 2018 – Dominica XXXII “per annum”

RITUS INITIALES

*Populo congregato, sacerdos cum ministris ad altare accedit, dum
cantus ad introitum peragitur:*

Intret orátio mea in conspéctu tuo;

inclína aurem tuam ad precem meam, Dómine.

*Sacerdos et fideles, stantes, signant se signo crucis, dum sacerdos, ad
populum conversus, dicit:*

In nómine Patris, et Fílii, et Spíritus Sancti.

Amen.

Grátia Dómini nostri Iesu Christi, et caritas Dei, et
communicátió Sancti Spíritus sit cum ómnibus
vobis.

Et cum spíritu tuo.

ACTUS PÆNITENTIALIS

*Deinde sequitur actus pænitentialis ad quem sacerdos fideles invitat,
dicens:*

Fratres, agnoscámus peccáta nostra,
ut apti simus ad sacra mystéria celebránda.

*Fit brevis pausa silentii. Postea omnes simul formulam confessionis
generalis perficiunt:*

**Confíteor Deo omnipoténti et vobis, fratres,
quia peccávi nimis
cogitatióne, verbo, ópere et omissiόne:**

et, percutientes sibi pectus, dicunt:

mea culpa, mea culpa, mea máxima culpa.

Deinde prosequuntur:

**Ideo precor beátam Mariám semper Vírginem,
omnes Angelos et Sanctos,
et vos, fratres, oráre pro me
ad Dóminum Deum nostrum.**

Sequitur absolutio sacerdotis:

Misereátur nostri omnípotens Deus
et, dimissis peccátis nostris,
perdícat nos ad vitam ætérnam.

Amen.

Sequuntur invocationes:

V. Kýrie, eléison.

R. Kýrie, eléison.

V. Christe, eléison.

R. Christe, eléison.

V. Kýrie, eléison.

R. Kýrie, eléison.

Deinde cantatur vel dicitur hymnus:

**Glória in excélsis Deo
et in terra pax homínibus bonæ voluntátis.**

**Laudámus te, benedícimus te,
adorámus te, glorificámus te,
grátias ágimus tibi propter magnam glóriam
tuam,**

Dómine Deus, Rex cæléstis,

Deus Pater omnípotens.

Dómine Fili Unigénite, Iesu Christe,

Dómine Deus, Agnus Dei, Fílius Patris,

qui tollis peccáta mundi, miserére nobis;

**qui tollis peccáta mundi, súscipe deprecatiόnem
nostram.**

Qui sedes ad dexteram Patris, miserére nobis.

**Quóniam tu solus Sanctus, tu solus Dóminus,
tu solus Altíssimus,**

**Iesu Christe, cum Sancto Spíritu: in glória Dei
Patris.**

Amen.

Quo hymno expleto, sacerdos, manibus iunctis, dicit:

Orémus.

*Et omnes una cum sacerdote per aliquod temporis spatium in silentio
orant.*

Tunc sacerdos, manibus extensis, dicit orationem collectam:

Omnípotens et miséricors Deus,
unívèrsa nobis adversántia propitiátus excludé,
ut, mente et córpore páriter expediti,
quæ tua sunt líberis méntibus exsequámur.
Per Dóminum nostrum Iesum Christum Fílium
tuum, qui tecum vivit et regnat in unitáte Spíritus
Sancti, Deus, per ómnia sæcula sæculórum.

Amen.

LITURGIA VERBI

Deinde lector ad ambonem pergīt, et legit primam lectionem, quam omnes sedentes auscultant.

A reading from the first book of the Kings

17:10-16

Elijah the Prophet went off to Sidon. And when he reached the city gate, there was a widow gathering sticks; addressing her he said, ‘Please bring me a little water in a vessel for me to drink.’ She was setting off to bring it when he called after her. ‘Please’ he said ‘bring me a scrap of bread in your hand.’ ‘As the Lord your God lives,’ she replied ‘I have no baked bread, but only a handful of meal in a jar and a little oil in a jug; I am just gathering a stick or two to go and prepare this for myself and my son to eat, and then we shall die.’ But Elijah said to her, ‘Do not be afraid, go and do as you have said; but first make a little scone of it for me and bring it to me, and then make some for yourself and for your son. For thus the Lord speaks, the God of Israel:

“Jar of meal shall not be spent,
jug of oil shall not be emptied,
before the day when the Lord sends
rain on the face of the earth.”

The woman went and did as Elijah told her and they ate the food, she, himself and her son. The jar of meal was not spent nor the jug of oil emptied, just as the Lord had foretold through Elijah.

Ad finem lectionis significandam, lector acclamat:

Verbum Dómini.

Omnes respondent:

Deo grátias.

Psalmistā, seu cantor, psalmum cantat vel dicit, populo responsum proferente. (Ps 145)

R. My soul, give praise to the Lord.

It is the Lord who keeps faith for ever, / who is just to those who are oppressed. / It is he who gives bread to the hungry, / the Lord, who sets prisoners free. **R.**

It is the Lord who gives sight to the blind, / who raises up those who are bowed down. / It is the Lord who loves the just, / the Lord, who protects the stranger. **R.**

The Lord upholds the widow and orphan / but thwarts the path of the wicked. / The Lord will reign for ever, / Zion’s God, from age to age. **R.**

Postea lector secundam lectionem ex ambone legit, ut supra.

A reading from the letter to the Hebrews

9:24-28

It is not as though Christ had entered a man-made sanctuary which was only modelled on the real one; but it was heaven itself, so that he could appear in the actual presence of God on our behalf. And he does not have to offer himself again and again, like the high priest going into the sanctuary year after year with the blood that is not his own, or else he would have had to suffer over and over again since the world began. Instead of that, he has made his appearance once and for all, now at the end of the last age, to do away with sin by sacrificing himself. Since men only die once, and after that comes judgement, so Christ, too, offers himself only once to take the faults of many on himself, and when he appears a second time, it will not be to deal with sin but to reward with salvation those who are waiting for him.

Verbum Dómini.

Deo grátias.

Sequitur Allelúia:

Allelúia, allelúia.

Beáti páuperes spírītu,

quóniam ipsórum est Regnum cælórum.

Allelúia.

Postea diaconus, vel sacerdos, ad ambonem pergīt et dicit:

Dóminus vobíscum.

Et cum spírītu tuo.

Léctio sancti Evangélīi secúndum Marcum

Glória tibi, Dómine.

12,41-44

Jesus sat down opposite the treasury and watched the people putting money into the treasury, and many of the rich put in a great deal. A poor widow came and put in two small coins, the equivalent of a penny. Then he called his disciples and said to them, ‘I tell you solemnly, this poor widow has put more in than all who have contributed to the treasury; for they have all put in money they had over, but she from the little she had has put in everything she possessed, all she had to live on.’

Verbum Dómini.

Laus tibi, Christe.

Deinde fit homília, quæ a sacerdote vel diacono habenda est.

Homília expleta, cantatur vel dicitur symbolum seu professio fidei:

Credo in unum Deum,

Patrem omnipoténtem,

factórem cæli et terræ,

visibílium ómnium et invisibílium.

Et in unum Dóminum Iesum Christum,

Fílium Dei Unigénitum,

et ex Patre natum ante ómnia sæcula.

Deum de Deo, lumen de lúmine, Deum verum de

Deo vero,

génitum, non factum, consubstantiálem Patri:

per quem ómnia facta sunt.

Qui propter nos hómines et propter nostram

salútem descendit de cælis.

Ad verba quæ sequuntur, usque ad factus est, omnes se inclinant.

Et incarnátus est de Spírītu Sancto

ex María Vírgine, et homo factus est.

Crucifixus étiam pro nobis sub Póntio Piláto;

LITURGIA EUCHARISTICA

Sacerdos dicit:

Benedíctus es, Dómine, Deus univérsi,

quia de tua largitáte accépimus panem,

quem tibi offérimus,

fructum terræ et óperis mánuum hóminum:

ex quo nobis fiet panis vitæ.

Populus acclamat:

Benedíctus Deus in sæcula.

Benedíctus es, Dómine, Deus univérsi,

quia de tua largitáte accépimus vinum,

quod tibi offérimus,

fructum vitis et óperis mánuum hóminum,

ex quo nobis fiet potus spiritalis.

Benedíctus Deus in sæcula.

Stans postea in medio altaris, versus ad populum, extendens et iungens manus, sacerdos dicit:

Oráte, fratres:

ut meum ac vestrum sacrificium

acceptábile fiat apud Deum Patrem omnipoténtem.

Populus surgit et respondet:

Suscípiat Dóminus sacrificium de mánibus tuis

ad laudem et glóriam nóminis sui,

ad utilitátem quoque nostram

totiúsque Ecclésiæ suæ sanctæ.

Deinde sacerdos, manibus extensis, dicit orationem super oblata:

Sacrificiis præsentibus, Dómine,

quæsumus, inténde placátus,

ut, quod passiónis Filii tui mystério gérimus,

pio consequámur afféctu.

Per Christum Dóminum nostrum.

Amen.

Tunc sacerdos incipit Precem eucharisticam.

Dóminus vobíscum.

Et cum spírītu tuo.

Sursum corda.

Habémus ad Dóminum.

passus et sepúltus est,

et resurréxit tértia die, secúndum Scriptúras,

et ascéndit in cælum, sedet ad dexteram Patris.

Et íterum ventúrus est cum glória,

iudicáre vivos et mórtuos,

cuius regni non erit finis.

Et in Spírītu Sanctum, Dóminum et

vivificántem: qui ex Patre Filióque procédit.

Qui cum Patre et Filio simul adorátur et

conglorificátur: qui locútus est per prophétas.

Et unam, sanctam, cathólicam et apostólicam

Ecclésiám.

Confíteor unum bapítisma in remissionem

peccatórum.

Et expécto resurrectionem mortuórum,

et vitam ventúri sæculi. Amen.

Deinde fit oratio universalis, seu oratio fidelium.

Grátias agámus Dómino Deo nostro.

Dignum et iustum est.

Sacerdos prosequitur præfationem, manibus extensis.

In fine autem præfationis iungit manus et, una cum populo, ipsam præfationem concludit, cantans vel clara voce dicens:

Sanctus, Sanctus, Sanctus Dóminus Deus

Sábaoth.

Pleni sunt cæli et terra glória tua.

Hosánna in excélsis.

Benedíctus qui venit in nómine Dómini.

Hosánna in excélsis.

PREX EUCHARISTICA

Accípite et manducáte ex hoc omnes:

hoc est enim Corpus meum,

quod pro vobis tradétur.

Accípite et bíbite ex eo omnes:

hic est enim calix Sánguinis mei

novi et æténi testaménti,

qui pro vobis et pro multis effundétur

in remissionem peccatórum.

Hoc fácite in meam commemoratiónem.

Mystérium fidei.

Mortem tuam annuntiámus, Dómine,

et tuam resurrectionem confitémur, donec vénias.

Sacerdos accipit patenam cum hostia et calicem, et utrumque elevans, dicit:

Per ipsum, et cum ipso, et in ipso,

est tibi Deo Patri omnipoténti,

in unitáte Spírītus Sancti,

omnis honor et glória

per ómnia sæcula sæculórum.

Amen.